

ПАМ'ЯТІ ОПЕРНОГО СПІВАКА ОЛЕГА БРИЖАКА

Трагічна подія, що сталася 24 березня 2015 року в горах на півдні Франції, сколихнула світову громадськість, а також і весь мистецький світ: зазнав авіакатастрофи пасажирський літак Airbus A-320 зі 150-ма пасажирами на борту. Однією із жертв трагедії став світової слави оперний співак, колишній соліст опери у Львові бас-баритон Олег Брижак.

Про загибель 54-річного артиста повідомив журналіст німецького видання *Bild* Гонне Гарлінг. Інформацію про трагічну загибель Олега Брижака підтвердила і прес-служба німецької опери у Дюссельдорфі, де він працював. Зокрема, у повідомленні на офіційному сайті йшлося про те, що співак летів рейсом 4U9525 – повертався з гастролей у Барселоні. «Ми втратили великого виконавця і велику людину – Олега Брижака. Ми вражені» –

заявив генеральний директор театру Крістоф Майер. Також повідомлено і про загибель німецької співачки Марії Раднер, яка разом з О. Брижаком співала у Барселоні в опері Р. Вагнера «Зігфрід».

Олег Брижак народився 27 жовтня 1960 року у Казахстані. У серпні минулого року співак дав інтерв'ю «Німецькій хвилі». Тоді він зазначав, що йому дуже важко спостерігати за подіями в Україні. «Мені дуже боляче за те, що відбувається в Україні. Мій батько був українцем. У момент початку війни і входу німців в Україну йому було 15 років. Його вивезли до Німеччини на примусові роботи. Він вижив лише для того, щоб після звільнення Червоною Армією стати "ворогом народу" та "зрадником", і провести 25 років у казахстанському ГУЛАГІ. В цьому таборі, на поселенні, я і народився» – сказав тоді Брижак.

Закінчивши музичне училище у Караганді (клас баяна), а згодом і консерваторію в Алма-Аті (клас сольного співу), співак у 1986–1991 роках виступав в

оперних театрах Львова, Челябінська. У 1989–1991 рр. – соліст Капели імені М. Глінки у Санкт-Петербурзі. 1990 року отримав II премію на Міжнародному конкурсі колоратурних співаків імені Сільвії Гесті у Штутгарті.

Після переїзду до Німеччини у 1991–1996 роках став солістом Баденського державного театру у Карлсруе, а з 1996 року – солістом Німецької опери у Дюссельдорфі. Співав у Цюріху, Бонні, Кельні, Мюнхені, Гамбурзі, Берліні, Страсбурзі, Туріні, Мадриді, Парижі, Лондоні, Амстердамі, Токіо...

Неодноразово, ще за життя Вольфганга Вагнера, співак брав участь у щорічному вагнерівському Байройтському фестивалі; востаннє – у червні 2014 року, коли несподівано, за тиждень до вистави «Персня Нібелунга», його було запрошено замінити соліста Мартіна Вінклера в ролі Альберіха. «Зі смертю Олега Брижака фестиваль втратив чудового, життєрадісного митця, який у ролі Альберіха зробив багатообіцяючий дебют у Байройті. Цю партію він мав виконати і цього року», – зазначили координаторки Байройтського фестивалю Ева Вагнер-Пасквієр та Катаріна Вагнер на офіційному сайті заходу.

Ось декілька уривків з рецензій та відгуків на виступи співака.

«... звучний баритон Олега Брижака чудово підходить до відтворення образу злого карлика Альберіха. Співак переконливо проживає кожен момент ролі...» (Лондон, Альберт-Голл. «Золото Рейну»).

«... корона вечора належить, без сумніву, Олегу Брижаку як Альберіху. Баритон, що підкупує усім різнобарв'ям свого сильного голосового органу при домінуючій грі та відмінній дикції...» (Страсбург. «Золото Рейну»).

«... Олег Брижак упевнено робить свого героя Яго центром передостанньої опери Верді. В співака у кожному звуці й у кожному жесті – проявляється розважливий диригент, що цілеспрямовано втілює свій задум із глибоко-чорним, диявольським забарвленням... Яго-Брижака завжди можна упізнати завдяки притаманній лише йому інтерпретації образу...» («Отелло»).

В Україні Олега Брижака добре пам'ятають у Львові, адже саме у Львівській опері у 1980-х рр. він розпочинав свою артистичну кар'єру, зокрема співав партію князя Ігоря в однойменній опері О. Бородіна, і, незважаючи на молодий вік, зумів швидко здобути визнання.

Про співака згадують його львівські колеги.

Олексій Данильчук, співак: «Це був артист з великими виконавськими можливостями, з великим співочим талантом. Вже перші кроки на професійній сцені свідчили про велике майбутнє тоді ще дуже молодого співака».

Мирон Юсипович, диригент: «У нього був (як важко говорити про це у минулому часі!) високий бас, голос особливого тембрового забарвлення, м'який, повний, але не заглиблений. Він мав великі перспективи, і я не дивуюся, що йому пощастило зробити кар'єру в Німеччині».

В оперному репертуарі співака – такі партії: Лепорелло («Дон Жуан» Моцарта), Бартоло, Мустафа («Севільський цирюльник», «Італійка в Алжирі» Дж. Россіні), Дон Паскуале, Дулькамара («Дон Паскуале», «Любовний напій» Г. Доніцетті), Амонасро, Фальстаф, Ріголетто, Яго («Аїда», «Фальстаф», «Ріголетто», «Отелло» Дж. Верді), Скарпія («Тоска» Дж. Пуччіні), Тоніо («Паяци» Р. Леонкавалло), Альфіо («Сільська честь» П. Масканьї), Тельрамунд, Клінгсор,

Голандець, Ганс Сакс, Альберіх («Лоенгрін», «Парсіфаль», «Летючий Голандець», «Нюрнберзькі майстерзінгери», «Кільце Нібелунга» Р. Вагнера), князь Ігор, Галицький («Князь Ігор» О. Бородіна), Варлаам («Борис Годунов» М. Мусоргського), Борис Ізмайлов («Леді Макбет Мценського повіту» (Д. Шостаковича) та ін.

Концертно-камерний репертуар співака складала партія в таких творах, як «Страсті за Матфеєм», «Страсті за Йоаном», Меса h-moll, Магніфікат (Й. С. Бах), Меса C-dur, Святкова меса, 9 симфонія (Бетовен), Реквієм (В. Моцарт, Г. Доніцетті, Дж. Верді, Й.Брамс, Б. Дворжак), Stabat Mater (Б. Дворжак), сцени з «Фауста» Гете (Р. Шуман), поема «Страта Степана Разіна» (Д. Шостакович), ін.

Дуже сумно усвідомлювати, що його голос вже ніколи більше не зазвучить на оперних сценах чи концертних естрадах, хіба що у численних відео-та аудіо записах, а ще залишиться у пам'яті вдячних поціновувачів таланту видатного співака з українським корінням та українською душею.

Мирослава Жишківич

